

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

The Development speaking ability of Matthayomsuksa 2 students
by using Team Pair Solo Technique

¹สิริประภา อินทคง, ²ชลธิชา หอมฟุ้ง และ ³ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม

¹Siriprapa Intakhong, ²Cholticha Homfung and ³Chaiyos Paiwithayasiritham

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Faculty of Education, Silpakorn University, Thailand.

E-mail: ¹intakhong2537@gmail.com, ²cholticha207@hotmail.com, ³chaiyos.pai@gmail.com

Received July 27, 2024; Revised September 1, 2024; Accepted October 1, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กับเกณฑ์ร้อยละ 65 และ 2) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัย ก่อนทดลอง ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เป็นกรอบการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 24 คน ได้มาจากการการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว 2) แบบวัดความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ one sample t- test ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ คือ เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เหมาะสำหรับการพัฒนาทักษะของนักเรียน เนื่องจากเป็นเทคนิคที่เน้นการปฏิบัติกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดทักษะมากขึ้น เป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีความพยายามทำกิจกรรมมากขึ้น ร่วมกันเรียนรู้และปฏิบัติ จนสามารถทำได้ด้วยตนเอง

คำสำคัญ: ความสามารถในการพูด; เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว; การจัดการเรียนรู้

Abstract

This article aimed to 1) compare the speaking ability of Matthayomsuksa 2 students after using the Team-Pair-Solo technique with the 65 percent criterion, and 2) investigate the opinions of Matthayomsuksa 2 students towards instruction by using the Team-Pair-Solo technique. The research design was the pre-experimental designs based on Team Pair Solo Technique concept. The sample was 24 Matthayomsuksa 2 students of Wat Khao Pinthong School, Chom Bueng District, Ratchaburi They was selected by cluster random sampling. The instrument for collecting data consisted of the lesson plan of speaking ability using Team-Pair-Solo technique, the speaking ability test and speaking ability evaluation criterion for Matthayomsuksa 2 students, and the questionnaires of Team-Pair-Solo technique Matthayomsuksa 2 students. Analysis data by mean standard deviation and one sample t- test. The research results were found as follows;

1. The speaking ability of Matthayomsuksa 2 students after using the Team-Pair-Solo Technique was statistically higher than the 65 percent criterion at .05 level of significance.
2. The opinions of Matthayomsuksa 2 students towards instruction by using team, pair, and solo learning techniques were at highest agreement level.

The findings from this research indicate that the team, pair, solo technique are suitable for developing students' skills. This technique emphasizes repetitive practice to enhance skill, provide opportunities for cooperative learning, increase students' effort in activities, and foster collaborative learning and practice, ultimately enabling students to perform independently.

Keywords: Speaking Ability; Team Pair Solo Technique; Learning Management

บทนำ

การพูดเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากการพูดถือเป็นการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ง่ายในระยะเวลาอันรวดเร็ว มีผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกที่ชัดเจน ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ที่ให้ความสำคัญและกำหนดการพูดไว้ในสาระที่ 3 การฟังการดูและการพูด มีมาตรฐานการเรียนรู้ คือสามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ สำหรับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้มุ่งเน้นให้พัฒนาทักษะการพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู พูดวิเคราะห์และวิจารณ์แสดงความคิดเห็น ความน่าเชื่อถือของข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ พูดให้ข้อคิดที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พูดอวยพร พูดโน้มน้าวใจ พูดโฆษณา พูดในโอกาสต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ สามารถพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มีมารยาทในการฟัง การดู การพูดที่ดี ซึ่งจะเกิดผลลัพธ์และภาพสะท้อนใหญ่ในการสำเร็จการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีลักษณะการเน้นทักษะการพูดที่คล้ายคลึงกัน โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนได้พูดสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์ในการพูดครั้งนั้น ๆ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ให้ความสำคัญและกำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้น ต้องเรียนทักษะการพูด ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่หลากหลายแล้ว

ตาม แต่ยังพบปัญหาด้านการพูดซึ่งถือเป็นปัญหาที่สำคัญและควรเร่งแก้ไข ดังจะเห็นได้จากผลการสัมภาษณ์ครูที่ปฏิบัติการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียนขยายโอกาส ในอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 รวมถึงผู้วิจัย พบปัญหาด้านการพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงกันในแต่ละด้าน ดังนี้ ด้านบุคลิกภาพท่าทางการพูด ด้านความมั่นใจ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง และด้านเวลา ปัญหาดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง เนื่องจากเป็นโรงเรียนขยายโอกาส มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความรู้มีอาชีพ มีทักษะการสื่อสาร และสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ในอนาคต จึงได้มีเกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนในการเลื่อนชั้นในระดับชั้นที่สูงขึ้น หนึ่งในเกณฑ์การประเมินนั้นมีเกณฑ์การประเมินเกี่ยวกับทักษะด้านการสื่อสาร ซึ่งโรงเรียนมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของไว้ที่ร้อยละ 65 แต่จากการประเมินคุณภาพผู้เรียนเพื่อการเลื่อนชั้นด้านทักษะการสื่อสารในปีที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.82 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 65 เกิดจากนักเรียนไม่กล้าพูด ขาดความมั่นใจในการพูด ไม่สามารถสรุปความได้ (รายงานการประเมินคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการสื่อสาร, 2565) จึงเป็นเรื่องที่ควรเร่งพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการพูดที่ดีขึ้น มีบุคลิกภาพที่ดี มีความมั่นใจในตัวเอง และสามารถพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมั่นใจ ใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด รวมทั้งเทคนิควิธีการที่จำทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะด้านการพูดได้ดีขึ้น โดยมีเทคนิคการสอนหนึ่งที่น่าสนใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team-Pair-Solo) ตามที่ Kagan (1994: 88) ได้กล่าวว่า เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนแต่ละคนความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละคนในกลุ่มร่วมคิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งก่อน จากนั้นเปลี่ยนเป็นการทำงานแบบคู่ คือ ร่วมกันคิดเป็นคู่ ซึ่งจะทำให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา และในที่สุดแต่ละคนสามารถแก้ปัญหาทำนองเดียวกันได้ เทคนิคการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย และมีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้พัฒนาความสามารถด้านการพูด ดังที่ กุลิสรา จิตรชญาวนิช (2565) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบทีม คู่ เดี่ยว ว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีให้ผู้เรียนในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน อีกทั้งเป็นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีน้ำใจ และฝึกทักษะสังคมในด้านความเป็นประชาธิปไตย จะเห็นได้ว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้อย่างยิ่ง เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน เพิ่มทักษะการเรียนรู้รอบด้าน เหมาะสมต่อการเรียนรู้ในด้านทักษะที่ต้องลงมือปฏิบัติ ดังนั้นเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงเป็นเทคนิคที่ควรนำมาใช้ในรายวิชาที่พัฒนาด้านทักษะของนักเรียนได้ดี และจะพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีความสามารถที่สูงขึ้นได้ดี

บทความวิจัยนี้นำเสนอการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ให้ผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนเพื่อการเลื่อนชั้นด้านทักษะการสื่อสารที่โรงเรียนกำหนด โดยเน้นการจัดกิจกรรมที่นักเรียนจะได้รับการพัฒนาจากการทำงานเป็นกลุ่ม นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จากนั้นปรับกิจกรรมให้เหลือการทำงานเป็นคู่ และสุดท้ายนักเรียนสามารถปฏิบัติงานคนเดียวได้อย่างสำเร็จ โดยเทคนิคนี้จะช่วยให้นักเรียนอ่อนมีการพัฒนาตนเองในระดับที่ดีขึ้น มีความมั่นใจในการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กับเกณฑ์ร้อยละ 65
2. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

Kagan (1994) กล่าวว่า Team- Pair- Solo เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการแก้ปัญหา ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ในขั้นที่ 1 ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม แบบละความสามารถคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้เกิดความเข้าใจในกระบวนการแก้ปัญหา กระตุ้นความสนใจในการทำงาน ขั้นที่ 2 ทำงานเป็นคู่ ลดระดับความช่วยเหลือลงมา แต่ยังคงช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และขั้นที่ 3 ขั้นเดี่ยว ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาและเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

ขั้นกลุ่ม จัดกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ และหญิงชายเท่า ๆ กัน ในบางกรณีสามารถจัดกลุ่มโดยวิธีอื่น เป็นเทคนิคที่ครูต้องกำหนดปัญหา โจทย์ หรืองานให้ทำและสมาชิกทำงานร่วมกันทั้งกลุ่มจนงานเสร็จ

ขั้นคู่ เป็นเทคนิคที่ปรับจำนวนสมาชิกในลดลง เหลือเพียง 2 คน แต่ยังคงให้ปัญหาที่มีลักษณะเหมือนเดิมในการแก้ไข ในขั้นนี้นักเรียนจะค้นพบแนวทางการแก้ปัญหาที่เร็วขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้น และกล้าออกความคิดเห็นมากขึ้น

ขั้นเดี่ยว เป็นขั้นตอนที่สมาชิกต้องปฏิบัติงานคนเดียวจนสำเร็จ โดยใช้ประสบการณ์ในการทำงานเป็นกลุ่มและคู่ มาปรับใช้ในการแก้ปัญหาการทำงานของตนเอง

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามขั้นตอนของ Kagan มาใช้ในการจัดกิจกรรมเรื่องการพูด ดังนี้

ขั้นพูดกลุ่ม ครูจัดกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) ร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด โดยให้นักเรียนได้ฝึกพูดภายในกลุ่มตนเอง สมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟัง ให้คำชี้แนะแก่เพื่อน สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่พบร่วมกัน เพื่อนำไปแก้ไขในการพูดครั้งต่อไป

ขั้นพูดคู่ ครูจับคู่นักเรียนแบบละความสามารถ เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่อง ที่ควรนำไปแก้ไข เพื่อพัฒนาการพูดให้ดีขึ้นในครั้งถัดไป

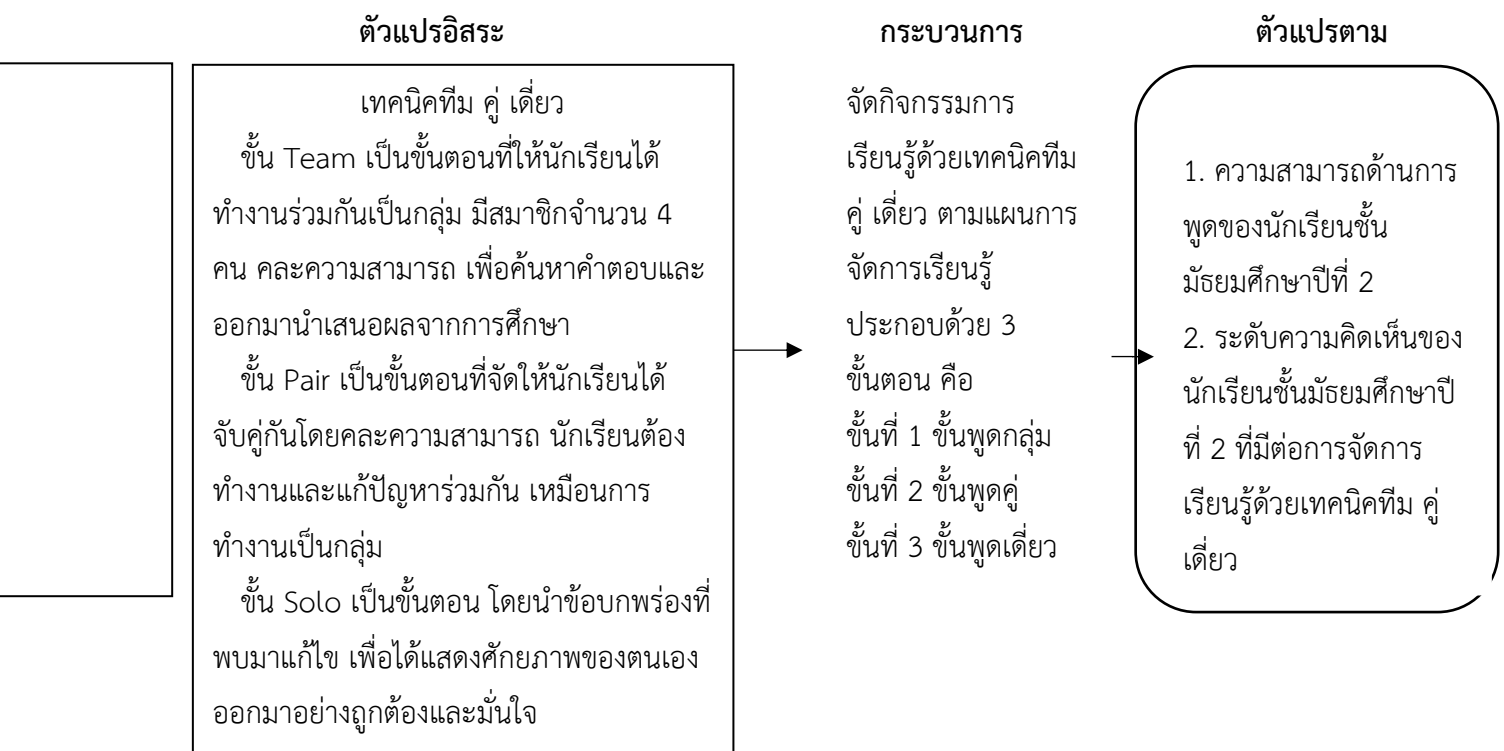
ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกที่ผ่านมาปรับใช้ในการร่างบทพูดและพูด โดยให้นักเรียนจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ในการพูดแต่ละประเภท เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์ โดยอัปโหลดลงYouTube และแชร์ในFacebook กลุ่มปิดครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะ

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะประเมินความสามารถด้านการพูดสรุปความ การพูดโน้มน้าวใจ และการพูดจรรโลงใจ โดยใช้เกณฑ์การประเมินการพูด 5 ด้าน คือ 1) เนื้อหา คำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการพูด จัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง 2) การใช้ภาษา มีความถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา 3) ความคล่องแคล่ว คือ พูดด้วยอัตราการพูดที่เป็นธรรมชาติ ไม่พูดซ้ำ หรือหยุดเป็นเวลานาน 4) บุคลิกภาพ คือการแต่งกาย การยืน การสบตา การใช้ท่าทาง 5) มารยาทในการพูดซึ่งรวมถึงการรักษาเวลาอย่างเหมาะสม

จากการทบทวนวรรณกรรมเห็นได้ว่าการพูดต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่ครบถ้วน และเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน จึงจะส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนา เมื่อนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ซึ่งเป็นเทคนิคที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดให้นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีขั้นตอนและกระบวนการทำงานอย่างชัดเจน โดยเริ่มจากการทำงานในรูปแบบทีม ที่มีเพื่อนช่วยคิด และร่วมลงมือปฏิบัติกิจกรรม สร้างความรู้สึกร่วมใจในการทำงาน ถัดจากนั้นเริ่มลดปริมาณจำนวนสมาชิกลง เพื่อปรับเป็นการฝึกพูดเป็นคู่ ร่วมกันแก้ปัญหาจนกระทั่งการพูดนั้นประสบความสำเร็จ สุดท้ายคือนักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากการทำงานเป็นทีม การทำงานเป็นคู่ มาสู่การทำงานเดี่ยวด้วยตนเองได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิดของ Kagan ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยวิจัยก่อนทดลอง พื้นที่วิจัย คือ อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 6 อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 121 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง จำนวน 24 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบ การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 เครื่องมือ ได้แก่

1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 9 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีการวิเคราะห์โครงสร้างรายวิชา คำอธิบายรายวิชา หน่วยการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ขอบข่าย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วหา คุณภาพโดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของสาระสำคัญ จุดประสงค์ การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล ด้วยการหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC: Index of item – objective congruence) ได้ค่าเท่ากับ 1.00 มีการปรับปรุงตาม ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้

2) แบบวัดความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ พร้อมเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubric Scoring ผู้วิจัยศึกษาและออกแบบเกณฑ์ จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้ตรวจสอบในด้านความ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความชัดเจน ความเหมาะสมกับวัย กิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าเท่ากับ 1.00 จากนั้นนำเกณฑ์การตรวจให้คะแนนมาตรวจสอบหาค่า สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สันได้ค่าเท่ากับ 0.91 จากนั้นนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค ทีม คู่ เดี่ยวมีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยข้อ คำถาม 15 ข้อ นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบ ความเหมาะสม ความถูกต้องของข้อคำถาม ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of item – objective congruence) ได้ค่าเท่ากับ 1.00 ก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยก่อนทดลอง (Pre-Experimental Designs or Non Designs) ใช้แบบแผนการ ทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบหลัง (The One-Shot Case Study) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มีการ ศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของผู้เรียนในแต่ละครั้งด้วย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ที่สร้างขึ้น จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม เวลาสอนทั้งหมด 9 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยจัดกิจกรรมการสอน ดังนี้

ขั้นพูดกลุ่ม ครูจัดกลุ่มนักเรียนแบบคละความสามารถ เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์ การพูด ภายในกลุ่มของตนเอง

ขั้นพูดคู่ ครูจับคู่ให้นักเรียนแบบคละความสามารถเพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกที่ผ่านมา มาปรับใช้ ในการร่างบทพูด และพูด โดยให้นักเรียนจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ส่งในกลุ่มปิดFacebook ครูและ เพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะ

2. วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูด หลังจากการพูดแต่ละประเภทเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของนักเรียน โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทองที่กำหนดไว้ร้อยละ 65

3. ทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ (Posttest) กลุ่มตัวอย่างพูดสรุปความเป็นรายบุคคล จากเรื่องที่กำหนดให้ฟังและดู เพื่อวัดความสามารถในการพูด โดยใช้แบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียน

4. กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว นำข้อมูลที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาสรุปผลและอธิบายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กับเกณฑ์ร้อยละ 65 โดยใช้สถิติทดสอบ t- test แบบ One Sample t- test

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว โดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การวิจัยในครั้งนี้ได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศิลปากร หมายเลขการรับรอง CO 67.0319-019

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1. ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาจากค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test แบบ One Sample t- test

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนด

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	(S.D.)	คะแนนเกณฑ์	ร้อยละ	แปลความ	t	p
หลังเรียน	24	20	16.63	1.50	13	83.15	ดี	11.85	.00

หมายเหตุ: เทียบกับเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ว่าผ่านเกณฑ์ที่ร้อยละ 65

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Post-test) อยู่ในระดับดี (M=16.63, S.D.=1.50) คิดเป็นร้อยละ 83.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 หรือ 13 คะแนน ตามเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์ที่ 2. ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้ เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มาสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้

เทคนิคทีม คู่ เดี่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติ ด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย (M) ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย
เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

รายการข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1.กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดีที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว	4.88	0.34	เห็นด้วยมากที่สุด
2.กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ ของตนเอง	4.67	0.64	เห็นด้วยมากที่สุด
3.กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน	4.91	0.28	เห็นด้วยมากที่สุด
4.กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง	4.79	0.41	เห็นด้วยมากที่สุด
5.กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	4.84	0.39	เห็นด้วยมากที่สุด
6.ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน	4.46	0.78	เห็นด้วยมาก
7.บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด	4.25	0.94	เห็นด้วยมาก
8.บรรยากาศมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน	4.29	0.91	เห็นด้วยมาก
9.บรรยากาศทำหยาความสามารถ	4.38	0.88	เห็นด้วยมาก
10.บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้ สำเร็จ	4.50	0.83	เห็นด้วยมาก
11.นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น	4.71	0.62	เห็นด้วยมากที่สุด
12.นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการพูดแบบต่าง ๆ มากขึ้น	4.58	0.76	เห็นด้วยมากที่สุด
13.นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่น มากขึ้น	4.50	0.78	เห็นด้วยมาก
14.นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากขึ้น	4.66	0.64	เห็นด้วยมากที่สุด
15.นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.75	0.61	เห็นด้วยมากที่สุด
รวม	4.61	0.63	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย
เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัด
การเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.15 สูงกว่าเกณฑ์การประเมิน
ทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปินทองได้กำหนดไว้ ร้อยละ 65 ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการจัด
การเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติความสามารถในด้านการพูดนั้น เป็นกระบวนการที่สามารถปฏิบัติได้จริง
ไม่ยากเกินความสามารถของนักเรียน มีขั้นตอนที่ชัดเจน มีเกณฑ์การประเมินที่ตรวจสอบได้ และที่สำคัญ คือ
นักเรียนได้เห็นพัฒนาการของตนเองอยู่อย่างสม่ำเสมอ ได้ทราบข้อดี ข้อควรปรับปรุง ทุกครั้งที่พูด และนำไป

พัฒนาความสามารถด้านการพูดในครั้งต่อไปได้ดีขึ้น นักเรียนยังสามารถนำประสบการณ์การพูดทั้งหมดมาใช้ในการวัดความสามารถด้านการพูด จึงทำให้คะแนนที่ได้ผ่านตามเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপันทองได้กำหนดไว้ ที่ร้อยละ 65 ทุกคน นั้นแสดงให้เห็นว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนได้จริงดังที่ Kagan (2009) ผู้พัฒนาเทคนิคนี้ได้กล่าวว่า เทคนิค Team- Pair- Solo เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มซึ่งมีจำนวน 4 คน คิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งจากนั้นเปลี่ยนเป็นการคิดเป็นคู่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา และพัฒนาจนสามารถแก้ปัญหาในทำนองเดียวกันคนเดียวได้

นักเรียนสามารถพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์และบรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน นั้นแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการในแต่ละด้านผ่านเกณฑ์ที่กำหนด เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงสามารถพัฒนานักเรียนได้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของธีระศักดิ์ สีนชัย และ พชรนนท์ สายัญหะณะ (2559) พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกล้าอภิปรายและบรรยายเนื้อหา จากการทำงานร่วมกัน นักเรียนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เรียนรู้ แก้ปัญหาไปด้วยกัน จนเกิดทักษะและความมั่นใจในการพูด และสอดคล้องกับงานวิจัย (Purwanti, 2017) พบว่า การสอนโดยใช้กลยุทธ์ Team Pair Solo มีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนโดยกลยุทธ์ทั่วไป เพราะนักเรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนเกิดทักษะให้สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้

2. ระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้านพบว่า ทุกด้านจัดกิจกรรมตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียน โดยกิจกรรมการเรียนรู้เน้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงาน มีลำดับขั้นตอนที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว อีกทั้งยังสามารถปฏิบัติได้จริงมีบรรยากาศการเรียนรู้เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ ทำทลายความสามารถ ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียนไม่เคร่งเครียด และเป็นบรรยากาศแห่งการช่วยเหลือกัน นักเรียนได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้ เพราะนักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น มีความรู้ ความเข้าใจ และมีพัฒนาการด้านการพูดของตนดีขึ้นตามลำดับ ดังที่บุษยากร ช้ายขวา และ คณะ (2560) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเรื่องการพูด ควรจัดกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เนื่องจากการพูดเป็นทักษะที่สำคัญ จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ควรให้เพื่อนได้สอนเพื่อน แนะนำเพื่อนโดยตรง จะทำให้นักเรียนลดความประหม่า เพิ่มความมั่นใจ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกัน นักเรียนเก่งก็มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกัน นักเรียนจะรู้สึกผูกพัน คำนึง และเข้าใจความรู้สึกซึ่งกันและกันมากกว่าการที่ครูเป็นผู้สอนโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภรัตน์ พันธุ์โสภา และ คณะ (2565) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากการวิจัยทำให้เกิดองค์ความรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูดที่ดีขึ้น โดยนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มาปรับใช้ในการพัฒนานักเรียน ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 การจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

จากแผนภาพที่ 2 การจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว แสดงถึงความสัมพันธ์ของขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่มีความต่อเนื่อง และสามารถจัดกิจกรรมในรูปแบบนี้ซ้ำได้ เพื่อเห็นความสามารถของผู้เรียนที่พัฒนาขึ้น จะเห็นได้ว่า เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่ยังไม่มีการนำไปใช้ในรายวิชาภาษาไทย แต่เมื่อนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในรายวิชาภาษาไทย พบว่าเป็นเทคนิคที่มีความเหมาะสม เห็นพัฒนาการด้านการพูดที่ชัดเจน มีขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมที่ฝึกนักเรียนได้จริง จัดลำดับขั้นตอนที่เริ่มจากการช่วยเหลือกันในรูปแบบกลุ่ม หลังจากนั้นลดจำนวนมาปฏิบัติเป็นคู่ สุดท้ายคือนักเรียนปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งการพูดในวิชาภาษาไทยนั้น สามารถจัดกิจกรรมได้ครบถ้วนทั้งการพูดกลุ่ม พูดคู่ และพูดเดี่ยว จึงมีความสอดคล้องกับขั้นตอนที่นักเรียนจะได้รับการพัฒนา ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพูดและความสามารถในการพูดของตนเองอย่างแท้จริง โดยนักเรียนได้รับการพัฒนา ดังนี้

1. **ชั้นพูดกลุ่ม (Team)** นักเรียนได้ทำงานกับเพื่อนแบบคละความสามารถ ทำให้ทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกัน คนเก่งช่วยคนอ่อน เกิดการระดมความคิดในการร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด การที่มีเพื่อนคอยช่วยเหลือส่งผลให้นักเรียนที่ไม่กล้าพูด มีความมั่นใจขึ้น และพูดได้ตรงประเด็น

2. **ชั้นพูดคู่ (Pair)** นักเรียนจับคู่กับเพื่อนที่เคยอยู่ในกลุ่มเดียวกันแบบคละความสามารถ มาฝึกปฏิบัติกิจกรรมเช่นเดิม ในขั้นนี้จะพบพัฒนาการด้านการพูดที่ดีกว่าเดิม นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น

3. **ชั้นพูดเดี่ยว (Solo)** นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยว โดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกในชั้นพูดกลุ่ม พูดคู่ ที่ผ่านมา มาปรับใช้ในการฝึกตนเอง จนสามารถปฏิบัติได้อย่างมั่นใจ รู้ข้อบกพร่องแล้วนำไปแก้ไขให้ดีขึ้น

สรุป

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่เดี่ยว ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจำนวน 24 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่เดี่ยว มีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้นตามลำดับ สังเกตได้จากการวัดพัฒนาการจำนวน 4 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 (การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 11.09$, $S.D. = 1.35$) คิดเป็นร้อยละ

55.45 ครั้งที่2 (การพูดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 12.25$, $S.D. = 1.51$) คิดเป็นร้อยละ 61.25 ครั้งที่3 (การพูดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 14.08$, $S.D. = 1.34$) คิดเป็นร้อยละ 70.40 ครั้งที่4 Post-Test อยู่ในระดับดี ($M = 16.63$, $S.D. = 1.50$) คิดเป็นร้อยละ 83.15 จะพบว่าครั้งที่ 1 และ 2 มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 ส่วนครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งในภาพรวมนี้พบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($M = 4.61$, $S.D. = 0.63$) จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขึ้นพูดกลุ่ม ขึ้นพูดคู่ และขึ้นพูดเดี่ยว ทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมไปพร้อมเพื่อน นักเรียนที่เก่งได้ช่วยนักเรียนที่อ่อน นักเรียนทุกคนมีความพยายามช่วยเหลือกันเพื่อให้การพูดครั้งนั้น ๆ บรรลุจุดประสงค์มากที่สุด และสุดท้ายคือนักเรียนทุกคนสามารถพูดเดี่ยวผ่านเกณฑ์ตามหัวข้อที่กำหนดได้ครบถ้วน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่าควรระมัดระวังเรื่องระยะเวลาให้ดี เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถควบคุมระยะเวลาในการพูดให้เป็นไปตามที่กำหนดได้ จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยท่านต่อไปควรหาแนวทางหรือวิธีการที่จะทำให้นักเรียนควบคุมเวลาให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวัดความสามารถด้านการพูดที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า นักเรียนยังต้องการบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยควรจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้ผ่อนคลายมากขึ้น ลดความกดดันหรือความเครียดของผู้เรียน ด้วยการปรับกิจกรรมให้นักเรียนมีความสุขในการพูด มีบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกันเองมากขึ้น และหาวิธีการลดความเครียดอันเกิดจากความกดดันของนักเรียนเองให้ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบที่สำคัญ คือ เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ทำให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริง สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้ดีขึ้นตามลำดับ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับทักษะด้านอื่น ๆ ได้ โดยควรให้ความสำคัญกับทักษะที่เน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ มีกิจกรรมที่หลากหลาย สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เดี่ยว ไปใช้ร่วมกับรูปแบบ เทคนิค หรือวิธีการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการพูดอย่างรอบด้าน เช่นการนำบอร์ดเกมมาช่วยในการจัดกิจกรรม นำเทคนิค memorization มาพัฒนาผู้เรียน หรือการใช้กลยุทธ์ POW+TREE มาใช้ในการร่างบทพูด เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์เกษตรกรแห่งประเทศไทย.
- กฤษรา จิตรชญาวนิช และคณะ. (2565). *วิธีการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนะใจ วาหะสัมฤทธิ์. (2555). *พูดดี เจรจาต่อรองเก่ง จะได้ทุกอย่างที่คุณต้องการ*. กรุงเทพฯ: เพชรประกาย.

- ธีระศักดิ์ สีนชัย และ พชรนนท์ สายัญห์เกณะ. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 8(2), 69-89.
- บุษยากร ชัยขวา, ผาสุข บุญธรรม และ เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 10(3), 77-86.
- มาเรียม นิลพันธ์. (2558). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 9. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนากาทางการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง. (2565). *เกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนในการเลื่อนชั้นในระดับชั้นที่สูงขึ้น*. ม.ป.พ.
- โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง. (2565). *รายงานการประเมินคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการสื่อสาร*. ม.ป.พ.
- ศุภรัตน์ พันธิโสภา, เจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม และ ไพฑูรย์ มีกุล. (2565). ผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เรื่อง เวลาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo. *วารสารมหาจุฬาลงกรณปริทรรศน์*, 4(7), 19-27.
- Kagan, S. (1994). *Cooperative Learning*. California: Kagan Publishing.
- Purwanti, S.. (2017). *The Effectiveness of Using Team Pair Solo Strategy in Teaching Writing Descriptive Text for the Second Grade Students in SMPN 2 Peterongan*. Retrived March 19, 2023, from <http://publikasi.stkipgri-bkl.ac.id/index.php/SL/article/view/514/371>.